עמרו וימאן וגו׳ ויאמר אל אשת אדניו הן אדני לא
ידע אתי מה בבית וכל יש לו נתן בידו אינני גדול
בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אותך
באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת
וחטאתי לאלהים: ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא
שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה: ויהי כהיום
הזה ויבא הבית לעשות מלאכתו ואין איש
מאנשי הבית שם בבית: ותתפשהו בבגדו לאמר
שכבה עמי ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה:
ויהי כי ראתה כי עזב בגדו בידה וינס החוצה: ותקרא
לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו
איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא
בקול גדול: ויהי כשמעו כי הרימתי קולי ואקרא
ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה: ותצן בגדו
אצלה עד בוא אדניו אל ביתו: ותדבר אליו כדברים
האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו
לצחק בי: והיה כהרימי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי
וינס החוצה: והיה כשמע אדניו את דברי אשתו
אשר דברה אליו לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך
ויחר אפו: ויקח אדני יוסף אתו ויתנהו אל בית
הסהר מקום אשר אסורי המלך אסורים ויהי שם
בבית הסהר: ויהוה את יוסף ויט אליו חסד ויתן
חנו בעיני שר בית הסהר: ויתן שר בית הסהר ביד יוסף
את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים
שם הוא היה עשה: אין שר בית הסהר ראה את כל

עגמיו ומסלבי ואמר לאנת רבוניה היא
רבוני לא ידע בי עמי מא בביתא
וכל מה אית ליה מסר בידי לית
דרב בביתא הדין גברא ולא מנע
מני מדעם אלהין יתיך דרילמי
אנת אנתתיה ואנכי ין אעביד בשתא
רבתא הדא ואחוב קדם ייי והוה כד
מלילת עם יוסף יום יום ולא קבל
מנה למשכב לותה למהוי עמיה:
והוה כזמנא הדין ועל לבית א
למבדק בבתבי חשבניה ולית אנש
מאנשי ביתא תמן בביתא: ואחדת
ואחדתיה בלבשוה למימר שכיב
עמי ושבקיה ללבשוה בידה ורץ
ונפק לשוקא: והוה כד חזת ארי
שבקיה ללבשוה בידה וערק
לשוקא: וערק לאנשי ביתה
ואמרת להון למימר חזו איתי
לנא גברא עבראה לחיבא
בנא על לותי למשכב עמי וקס
וקרית בקלא רמיא: והוה כד ש
שמע אלי אתרי אתרימית קלי
וקרית ושבקיה ללבשוה לותי
וערק ונפק לשוקא: ואיתיתיה
ללבשוה לותה עד דעל רבוניה
לביתיהון ונגלילת עמיה בתגמיא
האלין למימר עלי לותי עבדא
עברא דיאיתיתא לנא לחיבא
בי: והוה כד אתרימית קלי וקרית
ושבקיה ללבשוה לותי וערק
לשוקא: והוה כד שמע רבוניה
ית בתגמי אנתתיה די מלילת
עמיה למימר כבתגמיא האלין
עבד לי עבדך ותקיף רגזיה: ורבה
רבוניה דיוסף יתיה והביה בבית
אסירי אתרא די אסירי מלכא
אסירין והוה תמן בבית אסירין
והוה מימרא דיי עם יוסף ויהב
ונגד ליה חסד קדם ויהב ליה לרחמין
בעיני רב בית אסירין: ומליכו רב בית
אסירין בידא דיוסף ית כל
אסירין די בבית אסירין ולית כל
די עבדין תמן מן מימריה חוד
מה דעבד: לית רב בית אסירין חזי
ית כל

ויותם כשעתם כי שלק וגו׳ ובמתיקן
דרשוהו לעד ואחר במסכת ע״ז: הילכן
שנים יחדו שאתם אומר לנביאים לא
תתנבאו כלום הנבואים ותנבאים

וחטאתי לאלהים: ויהי כהיום הזה. פלוגתיה
דשמואל ורב אמר שנה אחת עשה בבית
פוטיפר שנ׳ בבית ובשדה
בבית. מיכן החזיק ובשל
מקנה העה. וכשעמד
על הבימה היה בן שלשים
ועצו שעמד בבית
היו סורין שתים עשרה
שנה. כל עד. תלש
ושבאעלה. מכלון בלון
תשמיש. להיות עדיד
צלא תשמיש לעולם הבא
ויהי כהיום הזה. פלוגתיה
כאשר הגיע יום היוחר
יום עחוק יום איר שלהם
שהלט טלם לאת אלעלי
שלהם. אומרה אין לך
יום הגון ליזקק להיוסף.
בהיום הזה. ואומרה להם
חלה קיא ואינה יכולה
ליכך: לעשות מלאכתו
רב ושמואל חד אמר מלאכתו
ומלאכתו מאש. וחד אמר
לעשות צרכו עדה
אולא שנראית לו ית
דמות דיוקן של
אביו. כל כראיתה
בסולה במסכת סוטה:
ראו הביטו לן. הרי זולת
הערה בכמה לן ולא
כדרשמי הכתוב ועל
מעלה אומרתן בן עברי
מעבר הנהר. ומני עברי
עד בא אל. לצחק ביהעבד
העברי אשר הבאת לנו:
ויהי כשמעו אדני.
בשעת תשמיש אומרה
לן. וזהו שאומרה כדברים
האלה עשה לי עבדך
עגמיו תשמיש כולה:
וישאלון. ספר שיהא
מקובל לכל רואין ושו
ניה וחסודה שבמשנה:
הוא היה עשה. כתרגומו
במיומריה הוה מתעביד:

הקשת לא ימל עמד וקל ברגליו
לא ימלט ורכב הסוס לא ימלט
נפשו ואמרו לבו כגבורים
עברים ינוס ביום ההוא נאם יהוה
שמעו את הדבר הזה
אשר דבר יהוה עליכם בית
ישראל על כל המשפחה אשר
העליתי מארץ מצרים לאמר:
רק אתכם ידעתי מכל משפחות
האדמה על כן אפקד עליכם

את כל עונותיכם: הילכו
שנים יחדו בלתי אם
נועדו: הי׳ שאג אריה
ביער וטרף אין לו
הי׳תן כפיר קולו
מן מעונתו בלתי אם
לכד: התפל עפר על
פח הארץ ומוקש
אין לה הועלה פח
מן האדמה ולכוד לא

לכם אולא יוסף כן נעטוו כלום
דברים נעשים אולא על פי דרכם:
בלתי יוסף נעדו אולא יוסף כן
קבענוועד לאת אחרין לאיקוס
פלוני כשאמרה אוחד טען דרכן
לשון ומין שוואן אולא אסקן
לבד. וכן הוא אומר כיעשר יהנה
הכפירה היוריה על ערמן: ל
התפל. נשוך על פח. ואין להוקש
בעוף שנפלה עליו: הועלה פח
מן האדמה. מוקוס שהועל שם